

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **MVDr. L. H.,**
bytem X
zastoupeného Mgr. Ing. Alešem Martínkem,
advokátem se sídlem Heršpická 813/5, Brno

proti

žalovanému **Ministerstvo kultury,**
se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1

za účasti **SYGNUM, s.r.o., IČ: 26889641,**
se sídlem Moravní 1636, Otrokovice,
zastoupeného Mgr. Františkem Korbelem, advokátem
se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2025, č. j. MK 2180/2025 OLP,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 9. 8. 2024, č. j. MK 62165/2024 OPP, sp. zn. MK-S 2228/2023 OPP, byl podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 20/1987 Sb.“, „ZSP“ nebo „zákon o státní památkové péči“), prohlášen za kulturní památku soubor „hřebčín v Napajedlech“, který tvoří 1. pozemek parc. č. st. XA, s jeho součástmi, kterými jsou stavba Napajedla č. p. XA sestávající v západním křídle při ulici X z obytné budovy, na niž ve východním křídle navazuje stáj pro klisny „kravárka“, stavba bez č. p./č. e. se stájí hřebců I, bez jeho součástí, kterými jsou stavba bez č. p./č. e. provozní objekt, jižní část stavby průchozího pavilonu, dřevěný altán, který je z části umístěn na pozemku parc. č. XJ, 2. pozemek parc. č. st. XD, jehož součástmi jsou stavba bez č. p./č. e., kterou tvoří v jižním křídle stáj hřebců II, stáj „ganečky“ a sklad krmiv, na který navazuje ve východním křídle stáj „dolní mlaty“ a stavba bez č. p./č. e. stáj „horní mlaty“, 3. pozemek parc. č. st. XE, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. „stará kancelářská budova“, 4. pozemek **parc. č. st. XB, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. hospodářský objekt**, 5. pozemek **parc. č. st. XC bez stavby bez č. p./č. e., která je jeho součástí**, 6. pozemek parc. č. st. XF, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. stáj „šestky“, 7. pozemek parc. č. st. XG, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. stáj „porodna“, 8. pozemek parc. č. st. XI bez stavby bez č. p./č. e., která je jeho součástí, 9. pozemek parc. č. 280/2, 10. pozemek parc. č. XH, jehož součástmi jsou dřevěný altán „malá rotunda“ a pietní místo k uctění památky koní šampionů, 11. pozemek parc. č. XI, jehož součástmi je oplocení při hranici pozemku a dřevěný altán uprostřed s oplocením, 12. **pozemek parc. č. XK bez severní části stavby průchozího pavilonu (dále též „hřebčín“, nebo „předmětná nemovitost“)**, vše v katastrálním území Napajedla, obec Napajedla, okres Zlín, kraj Zlínský. (výrok I.)
2. Zároveň za kulturní památku nebyly prohlášeny (výrok II.) pozemek parcelní číslo st. 794, jehož součástí je stavba Napajedla č. p. XB – svobodárna; pozemek parcelní číslo st. 795, jehož součástmi jsou stavby bez čísla popisného – kovárna, kolna na stroje; pozemek p. č. XA, jehož součástí je stavba bez čísla popisného – sýpka; pozemek p. č. XB, jehož součástí je stavba bez čísla popisného – nová stáj; pozemek p. č. XC, jehož součástí je stavba bez čísla popisného – nová kancelářská budova; pozemek p. č. XD, XE, XF, XG.
3. Nedílnou součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je příloha obsahující tři orientační zákresy souboru hřebčín v Napajedlech do kopie katastrální mapy a příloha s 25 identifikačními fotografiemi hřebčína.
4. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce rozklad, o němž žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl ministr kultury tak, že jej zamítl. Rozklad podala rovněž osoba zúčastněná na řízení, jejíž rozklad byl tímto rozhodnutím rovněž zamítnut.
5. Žalobce je vlastníkem následujících nemovitostí:
pozemek parc. č. st. XB – zastavěná plocha a nádvoří se stavbou bez č.p./č.e., zemědělská stavba, zapsaný na LV XB,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pozemek parc. č. st. XC – zastavěná plocha a nádvoří se stavbou bez č.p./č.e., zemědělská stavba, zapsaný na LV XB,

pozemek parc. č. XH – ostatní plocha, jiná plocha, zapsaný na LV XA,

vše zapsáno pro obec a katastrální území Napajedla, okres Zlín, vedené v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Zlín, tedy nemovitostí, které napadeným rozhodnutím **byly** prohlášeny kulturní památkou.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v podané žalobě brojí proti výroku napadeného rozhodnutí, jímž část nemovitostí v areálu hřebčína nebyla prohlášena za kulturní památku. Tvrdí, že areál hřebčína je výjimečně hodnotový i výjimečně dochovaný a funkci hřebčína jako celek beze zbytku splňuje. Pokud některé části souboru nemovitostí kulturní památkou prohlášeny nebyly, žalovaný podle žalobce selhal při plnění své role ochránce národního kulturního bohatství.
7. Žalobce v první žalobní námitce konstatuje, že došlo k porušení jeho veřejných subjektivních práv jako účastníka řízení. Odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2017, č. j. 2 As 180/2016-264, a namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se svou povinností stanovenou v § 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a v rozporu s ústavními imperativy, když neochránil areál hřebčína Napajedla jako soubor nemovitých věcí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 2 odst. 3 citovaného zákona. Podle žalobce žalovaný dospěl k nesprávnému materiálnímu posouzení věci, čímž porušil jeho veřejná subjektivní práva, zasáhl do jeho právní sféry a zatížil řízení vadami, které ve svém důsledku znamenají nezákonnost a protiústavnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
8. Žalobce dále tvrdí, že bylo porušeno jeho právo na řádné odůvodnění rozhodnutí. Namítá, že napadené rozhodnutí až do strany 25 kopíruje celé pasáže z podání účastníků řízení a vyjádření dotčených orgánů, obdobně jako rozhodnutí prvostupňové, přičemž obě rozhodnutí postrádají logickou výstavbu, jsou nesrozumitelná a jejich úvahy jsou v rozporu se spisovým materiálem. Nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje zejména v konstatování žalovaného na straně 25, kde se uvádí, že prohlášení celého areálu za kulturní památku by dle vyjádření žalobce přimělo osobu zúčastněnou na řízení k obnovení chovu anglických plnokrevníků, popřípadě k prodeji hřebčína třetí osobě, což však nemůže být úkolem památkové péče. Žalobce namítá, že takové tvrzení v řízení nikdy neuvedl, a dodává, že pokud něco není úkolem památkové péče, není ani důvod rozvíjet o tom v rozhodnutí jakékoliv úvahy.
9. Ve druhé žalobní námitce žalobce zpochybňuje relevantnost podkladů pro rozhodnutí. Tvrdí, že žalovaný si sice vyžádal vyjádření krajského úřadu a úřadu obce s rozšířenou působností, avšak z těchto podkladů plynou jiné závěry o tom, v čem spočívá kulturně-historická hodnota areálu hřebčína Napajedla. Podle § 26 odst. 2 písm. k) zákona č. 20/1987 Sb. ministerstvo kultury vydává statut odborné organizace státní památkové péče, kterou je Národní památkový ústav jako státní příspěvková organizace s celostátní působností. Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Kroměříži, se v řízení vyjádřil opakovaně, přičemž z těchto vyjádření vyplývají jiné závěry než ty, které žalovaný uvedl ve výroku rozhodnutí. Žalobce následně cituje ze závěrů Národního památkového ústavu a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zdůrazňuje, že tento podklad má pro posouzení věci nejvyšší relevanci. Pokud některé budovy dle Národního památkového ústavu nemají být prohlášeny za kulturní památku, nemají být prohlášeny ani pozemky pod nimi, neboť se jedná o stavby na pozemku kulturní památky. Zvláštní charakter má podle žalobce sýpka – budova naproti areálu hřebčína přes ulici.

10. Dále žalobce namítl nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházejícího. Podle jeho názoru prohlášený soubor nepředstavuje areál hřebčína Napajedla z hlediska jeho celistvosti, neboť nositelem kulturně-historických hodnot je celý areál, nikoliv jeho dílčí prvky. Ministerstvo kultury vybralo pouze některé stavby, přičemž pokud rozhodlo, že některé stavby za kulturní památku neprohlásí, mělo být rozhodně prohlášeno alespoň pozemky pod nimi tak, aby byl zachován původní půdorys. Z napadeného rozhodnutí není zjevné, proč žalovaný neřešil památkovou ochranu celého areálu hřebčína, neboť právě to je podstatou prohlášení památkové ochrany u hromadných souborů věcí. Žalovaný odkázal na stanovisko Národního památkového ústavu v Kroměříži ze dne 17. 7. 2023, v němž bylo uvedeno, že za kulturní památku je třeba prohlásit plný rozsah navrhovaných pozemků, neboť jedině takový postup zajistí zachování autenticity a kulturní hodnoty celého areálu.
11. Žalobce dále namítl zneužití správního uvážení s tím, že žalovaný meze správního uvážení dalece překročil a jeho rozhodnutí je výsledkem libovůle, což je důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházejícího podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle žalobce bylo nutné v rámci správního uvážení vypořádat dvě otázky: zda v daném případě existuje prostor pro diskreci při existenci předložených odborných stanovisek a zda tedy bylo možno omezit rozsah prohlášeného areálu hřebčína. Žalovaný se s ohledem na ústavněprávní požadavky na ochranu kulturního dědictví od těchto hledisek odchýlil, neboť se vůbec nevypořádal s historickými mapami, zákresy a dopisnicemi, které žalobce předložil, a tyto skutečnosti ignoroval. Pokud by se předloženými důkazy řádně zabýval, musel by zjistit, že o rozsahu areálu nemůže být žádných pochyb. Tím, že se žalovaný pustil do nezákonné diskrece, porušil povinnost státu chránit kulturní bohatství země vyplývající z § 2 zákona.
12. Ve třetí žalobní námitce žalobce uvedl, že bylo zasaženo do jeho práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno, aniž bylo žalobci umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a do spisového materiálu byly zařazeny další listiny, zejména zápis rozkladové komise a vyjádření osoby zúčastněné na řízení, o čemž žalobce informován nebyl. Tím bylo porušeno základní právo žalobce jako účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
13. Dále (čtvrtá žalobní námitka) došlo k porušení práva žalobce na nestranné rozhodování, neboť žalobce vyslovil důvodnou pochybnost o podjatosti ministra kultury. Ministerstvo se v odůvodnění rozhodnutí řádně nevypořádalo s námitkou, že ministr kultury navštívil areál hřebčína před vydáním rozhodnutí, čímž narušil princip dvojinstančnosti správního řízení. Konkrétně dne 18. 3. 2024 ministr kultury areál navštívil, přičemž mu byl umožněn vstup ze strany osoby zúčastněné na řízení, která jej během návštěvy doprovázela. Na facebookovém profilu ministra kultury bylo uvedeno, že ve veřejném prostoru rezonuje téma napajedelského hřebčína, a proto se tam zastavil; tento příspěvek doznal v čase několik úprav a obsahoval řadu informací a fotografií, které žalobce připojil k žalobě. Podle žalobce není zjevné, proč se v době před vydáním rozhodnutí uskutečnila návštěva ministra kultury, který je členem vlády.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. K námitce žalobce žalovaný uvedl, že se jednalo o informativní schůzku s většinovým vlastníkem, nikoliv o procesní úkon, což podle žalobce svědčí o nepochopení principu nestrannosti a nekompetentnosti ze strany ministra. Ministr, ač si byl vědom, že bude v dané věci rozhodovat, se schází na informativní schůzce s jedním z účastníků řízení, aniž by o tom informoval druhého účastníka, a mylně se domnívá, že je tento postup v pořádku, pokud na schůzce nic nekomentoval. I kdyby šlo o krátkou a bezvýznamnou schůzku, měl k ní žalovaný přizvat i žalobce. Tímto postupem byl porušen princip důvěryhodnosti a transparentního rozhodování.
15. Žalobce se odvolává na § 4 odst. 3 správního řádu, podle něhož má být každý účastník správním orgánem s dostatečným předstihem uvědoměn o úkonu, který správní orgán hodlá učinit, a na § 14 odst. 1 správního řádu, podle něhož je osoba podílející se na výkonu pravomoci správního orgánu vyloučena, pokud má poměr k věci. Námitka podjatosti ministra kultury nebyla jednoznačně dořešena. Žalobce v podaném rozkladu na pochyby ohledně podjatosti žalovaného upozornil a má za to, že žalovaný není schopen zachovat nestrannost. Žalobce tedy uvedl, že pokládá žalovaného za vyloučeného z jakéhokoliv rozhodování týkajícího se prohlášení areálu hřebčína Napajedla za kulturní památku. Vzhledem k tomu, že ministr kultury je vedoucím ústředního správního orgánu, o jeho nestrannosti a podjatosti nemá rozhodovat, a nezbývá než napadené rozhodnutí zrušit pro vážnou vadu řízení, neboť důvody pro vyloučení ministra kultury z rozhodování může posoudit pouze soud.
16. V další části žaloby žalobce namítá porušení zásady volného hodnocení důkazů. Podle jeho názoru se žalovaný nesprávně vypořádal zejména s odborným stanoviskem Národního památkového ústavu v Kroměříži, stanovisky Městského úřadu Otrokovice, Krajského úřadu Zlínského kraje, Muzejního klubu Napajedla a dalšími podklady. Žalobce odkazuje na § 50 odst. 4 správního řádu a uvádí, že žalovaný opomněl zohlednit výnos Státního pozemkového úřadu ze dne 23. 3. 1935 a listiny ze dne 12. 1. 1930, které se týkají napajedelského zámku a hřebčína. Z těchto listin je podle žalobce zřejmé, že již tehdy se na tyto soubory nemovitých věcí pohlíželo jako na komplexní celky. Skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, je proto v rozporu s obsahem spisu.
17. Ve třetí části žalobní argumentace, tedy v šesté žalobní námitce, žalobce namítá zneužití zásady proporcionality ve prospěch osoby zúčastněné na řízení a proti ústavním kautelám na ochranu kulturního bohatství země. Podle žalobce žalovaný zaměnil proporcionality správního uvážení se zájmy jednoho z účastníků řízení, konkrétně osoby zúčastněné, a postupoval v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 23. 6. 1994, sp. zn. I. ÚS 35/94. Žalovaný zcela pominul, že areál hřebčína je unikátním a jedinečným zařízením týkajícím se nejslavnějšího chovu anglických plnokrevníků, jehož památkové hodnoty byly spolehlivě doloženy a musí být chráněn jako celek.
18. V sedmé žalobní námitce žalobce vytýká žalovanému vnášení nepřijatelných argumentů, které nesouvisí s posuzováním památkových hodnot. Žalovaný podle žalobce zcela opomíjí, že architektonické, historické, urbanistické, technické a stavebně typologické hodnoty má celý areál, a proto by měl být chráněn jako celek. Na straně 32 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ministerstvu nepřísluší nahrazovat vůli většinového vlastníka a nařizovat mu, zda musí či nemusí obnovit chov koní, a že přijaté řešení je kompromisní, jehož výsledkem může být nová podoba areálu. Podle žalobce takové závěry nesouvisí s předmětem řízení; po žalovaném nikdo nepožadoval kompromisní řešení, nýbrž jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

povinností bylo zabývat se obsahem spisového materiálu, vydat řádně odůvodněné a srozumitelné rozhodnutí a důsledně chránit památkovou hodnotu celého areálu.

19. V předposlední žalobní námitce žalobce namítá porušení principu legitimního očekávání, neboť v napadeném rozhodnutí byla popřena veškerá odborná vyjádření kompetentních orgánů, která navrhovala prohlášení areálu za kulturní památku v celém jeho půdorysu, obdobně jako je tomu v případě národního hřebčína v Kladrubech. V tomto případě došlo k prohlášení za kulturní památku v několika fázích, a to jak ve vztahu k areálu národního hřebčína v Kladrubech, tak k prohlášení kulturní krajiny Kladrubského Polabí. Žalovaný tyto chráněné hodnoty zaměňuje; analogii s posouzením areálu hřebčína v Napajedlech je podle žalobce třeba hledat v původním prohlášení areálu národního hřebčína Kladruby za kulturní památku, nikoliv v rozhodnutích, jimiž byl následně prohlášen za národní kulturní památku a jimiž došlo k prohlášení kulturní krajiny Kladrubského Polabí. Právě v porovnání s případem národního hřebčína v Kladrubech je podle žalobce zjevné, že žalovaný se při aplikaci § 2 odst. 4 dopustil excesu, když poskytl areálu hřebčína památkovou ochranu pouze v rozsahu jeho nejstarší části.
20. V poslední žalobní námitce žalobce konstatuje, že žalovaný opustil princip rozhodování na základě materiální pravdy. Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn; pokud by žalovanému na hledání materiální pravdy záleželo, musel by přihlédnout k významu celého areálu a rovněž k významu osobností, které jsou s areálem hřebčína spjaty.
21. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce usiluje o prohlášení celého areálu za kulturní památku, ačkoliv v rozsahu svého vlastnického práva byl plně uspokojen. Podle žalovaného proto žalobce nemá legitimní důvod pro podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.r.s., a žaloba by měla být zamítnuta jako nedůvodná pro nedostatek aktivní legitimace.
22. K dalším žalobním námitkám žalovaný konstatoval, že důvody rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou na stranách 24–28 napadeného rozhodnutí dostatečně popsány, a to včetně úvah a podkladů, z nichž žalovaný vycházel. Správní uvážení bylo podle žalovaného realizováno v souladu s obsahem spisového materiálu, se zákonnou úpravou i s judikaturou správních soudů. Pokud jde o vyjádření obecního úřadu obce s rozšířenou působností, žalovaný zdůraznil, že tato vyjádření nejsou závaznými stanovisky. Prvostupňové rozhodnutí podrobně popisuje historický vznik a vývoj prohlášeného souboru s důrazem na charakteristické rysy a provedení jednotlivých objektů a detailně vysvětluje, na jakých principech byla stanovena památková hodnota historického jádra. Posuzování míry historické hodnoty objektů je podle žalovaného vždy projevem subjektivního vnímání hodnotitelů, hodnotící kritéria jsou obtížně kvantifikovatelná a správní uvážení zde má významný podíl. Výsledek správního uvážení pak zásadně leží mimo rozsah přezkumné pravomoci správních soudů, s výjimkou excesivního rozhodnutí.
23. K námitce porušení práva žalobce vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že tato námitka není důvodná, neboť žalobce se s podklady zařazenými do spisu seznámil a seznámit mohl. Námitku podjatosti žalovaný označil za nepřipustnou, neboť vedoucí ústředního správního úřadu, tj. ministr kultury, nemůže být z rozhodování vyloučen.
24. Žalovaný odmítl, že by v rozhodnutí došlo ke zneužití zásady proporcionality ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Podle žalovaného byl proveden test proporcionality, v jehož rámci byly poměřovány ekonomické možnosti žalobce a památkové hodnoty hřebčína. Na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

základě tohoto testu žalovaný rozhodl prohlásit za kulturní památku hodnotnější část souboru, tj. centrální areál hřebčína, zatímco méně hodnotnou část souboru za kulturní památku neprohlásil. Tento výsledek je podle žalovaného dokladem důsledně uplatněného principu proporcionality, kdy byly poměřovány jak veřejný zájem na památkové ochraně, tak zájem na ochraně vlastnického práva většinového vlastníka. Žalovaný zdůraznil, že žalobce svými požadavky na prohlášení celého areálu za kulturní památku staví žalovaného nepřipustně do role garanta zachování chovu anglických plnokrevníků, což však není úlohou žalovaného. Výsledkem řízení o prohlášení hřebčína za kulturní památku bylo stanovení přítomných památkových hodnot, nikoliv zajištění jeho celistvosti pro budoucnost chovu koní.

25. Žalovaný uzavřel, že předložené důkazy ve správním spisu byly ověřovány ohledáním hřebčína na místě, studiem příslušných specializovaných webů a archivů, konzultacemi se specialisty na danou problematiku a dostupnou literaturou, aby bylo zajištěno, že hřebčín bude chráněn jako nositel památkových hodnot nejen s ohledem na jeho stavební a architektonickou hodnotu, ale také vzhledem k jeho vztahu k významným osobnostem a historickým událostem.
26. Osoba zúčastněná na řízení - SYGNUM s.r.o., která je vlastníkem zbývajících nemovitostí - ve svém vyjádření uvedla, že žaloba je nesrozumitelná a zmatečná, neboť žalobce v ní nerozlišuje mezi rozhodnutími Ministerstva kultury a ministra kultury, jednotlivé žalobní body nejsou jasně strukturovány a obsahují expresivní formulace a faktické nepřesnosti. Tvrdí, že tato nesrozumitelnost může vést k tomu, že mnohé námitky nejsou vůbec způsobilé k soudnímu projednání. Dále uvádí, že žalobce nedokládá konkrétní pochybení v odůvodnění rozhodnutí, pouze obecně tvrdí jeho nedostatečnost a rozpornost, aniž by označil konkrétní části správního spisu; podle osoby zúčastněné tak nelze na tato tvrzení věcně reagovat.
27. Druhá skupina námitek směřuje k aktivní legitimaci žalobce. Osoba zúčastněná tvrdí, že žalobce je vlastníkem pouze tří pozemků, které byly všechny prohlášeny za kulturní památku (výrok I.), avšak žaloba směřuje převážně proti výroku II., týkajícímu se nemovitostí ve vlastnictví osoby zúčastněné. Z toho dovozuje, že žalobce brojí za ochranu veřejného zájmu na památkové ochraně celého hřebčína, což má povahu nepřipustné *actio popularis*. Podle osoby zúčastněné žalobce tvrdí zásah do svých práv i ve vztahu k nemovitostem, které nevlastní, a tudíž mu v tomto rozsahu nesvědčí aktivní procesní legitimace podle § 65 s. ř. s. Tvrdí také, že žalobce neprokazuje, jak by se tvrzené procesní vady týkaly jeho vlastnických práv, když je vztahuje k objektům, jež nejsou v jeho vlastnictví. Z těchto důvodů osoba zúčastněná navrhuje žalobu odmítnout, případně omezit soudní přezkum jen na ty body, které žalobce vztáhl k vlastním nemovitostem.
28. Osoba zúčastněná namítá, že žalobce nesprávně označuje posudek PROHEVEA za nezákonný a nepoužitelný podklad. Tvrdí, že ministr tento posudek pouze zmínil v rámci úplné rekapitulace podkladů a nevycházel z něj jako určujícího odborného stanoviska. Posudek byl navíc do řízení řádně předložen osobou zúčastněnou a ministr výslovně upozornil, že má jeho věcnou váhu za omezenou. Osoba zúčastněná zdůrazňuje, že stavebně-technický stav je relevantní faktor při posuzování památkových hodnot a zcela pominout předložený posudek by naopak mohlo představovat pochybení. Z tohoto důvodu považuje námitku žalobce, že samotná existence posudku má způsobit nezákonnost rozhodnutí ministra, za nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

29. Dále osoba zúčastněná shrnuje, že podstatná část žaloby spočívá jen v nesouhlasu s tím, že některé části areálu hřebčína nebyly prohlášeny za kulturní památku. Podle jejího názoru však žalobce vůbec neuvádí, jak by se tato neprohlášení mohla dotknout jeho veřejných subjektivních práv, protože se týkají výlučně nemovitostí ve vlastnictví osoby zúčastněné. K pastvinám osoba zúčastněná uvádí, že nejsou nositeli kulturních ani architektonických hodnot, netvoří komponovanou krajinu a jejich případná historická funkční vazba na chov koní již odpadla. Rozhodnutí ministra podle ní obsahuje dostatečné odůvodnění, proč pastviny ani další neprohlášené objekty nenaplnují kritéria § 2 odst. 1 ZSPP. K neprohlášení sýpky pak dodává, že její rekonstrukce probíhá na základě platného stavebního povolení a ani odborné stanovisko NPÚ nepožadovalo její zahrnutí do kulturní památky. Z těchto důvodů považuje námitky žalobce v této oblasti za nedůvodné.
30. Osoba zúčastněná dále tvrdí, že Ministerstvo kultury i ministr disponují při prohlašování věcí za kulturní památku širokou diskrecí, neboť posuzování památkových hodnot je založeno na odborném úsudku a volném hodnocení důkazů. Odkazuje přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž soudy do tohoto uvážení zasahují jen tehdy, dojde-li k překročení zákonných mezí nebo k opomenutí zákonných kritérií. Podle osoby zúčastněné ministerstvo při posouzení všech podkladů, včetně těch, které svědčily proti širšímu rozsahu památkové ochrany, postupovalo přezkoumatelně, logicky a v mezích přípustného správního uvážení. Námitku, že ministr zneužil správní uvážení tím, že neprohlásil celý areál, považuje osoba zúčastněná za lichou, protože rozhodnutím došlo naopak k rozšíření ochrany dosud nechráněných částí historického jádra hřebčína.
31. Dále namítá, že nedošlo k porušení procesních práv žalobce. Zápis rozkladové komise není podkladem, k němuž by se musely strany vyjadřovat, a vyjádření osoby zúčastněné k rozkladu není novým podkladem ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. K tvrzené podjatosti ministra uvádí, že jeho osobní návštěva hřebčína byla neformální a nesouvisející s probíhajícím řízením; tvrzení žalobce o neveřejných schůzkách či poskytování jednostranných informací označuje za ničím nepodložená. Osoba zúčastněná rovněž považuje námitku porušení zásady volného hodnocení důkazů za nedůvodnou, neboť ministr pouze posoudil relevanci jednotlivých listin a některé z nich – zejména staré listiny z 30. let – správně označil za nepodstatné ve vztahu k identifikaci současných památkových hodnot. K zásadě proporcionality pak uvádí, že prohlášení nemovitostí bez památkových hodnot by představovalo nepřiměřený zásah do vlastnického práva, zatímco ochrana vyplývající z památkové zóny je dostatečná. Z těchto důvodů považuje všechny uvedené námitky žalobce za nedůvodné.
32. Podáním ze dne 25. 1. 2026 žalobce reagoval na vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Žalobce ve svém vyjádření setrvává na tom, že jeho žaloba je srozumitelná, strukturovaná a obsahově dostatečně vymezuje, v čem spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv v průběhu řízení vedeného Ministerstvem kultury o prohlášení areálu Hřebčína Napajedla za kulturní památku. Namítá, že výtky osoby zúčastněné ohledně údajné nesourodosti či nepřehlednosti žaloby jsou irelevantní, neboť hodnocení procesní způsobilosti žaloby přísluší pouze soudu.
33. K otázce své aktivní legitimace žalobce uvádí, že ji řádně zdůvodnil již v žalobě i v následném doplnění, a že její existence není odvozována výlučně od vlastnictví jednotlivých nemovitostí, jak tvrdí osoba zúčastněná, nýbrž od konkrétního zásahu do jeho práv v důsledku vydání Rozhodnutí II a postupu správního orgánu v předcházejícím řízení. Odkaz osoby zúčastněné na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 198/2017–51

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepovažuje žalobce za přiléhavý, neboť se týkal situace, kdy žalobkyně v průběhu řízení pozbyla vlastnické právo k dotčené nemovitosti. V nynějším případě žalobce své vlastnictví nepozbyl, a podle vlastní logiky judikátu tak jeho aktivní legitimace naopak trvá.

34. Žalobce odmítá tvrzení osoby zúčastněné, že podává žalobu v podstatě jako *actio popularis*, neboť se domáhá ochrany veřejného zájmu. Podle žalobce je zcela obvyklé, že individuální zájem vlastníka se kryje s veřejným zájmem na ochraně kulturních hodnot; v tomto případě je zřejmé, že případné znehodnocení nechráněné části areálu by negativně dopadlo i na hodnotu části areálu, kterou žalobce vlastní. Odkazuje rovněž na judikaturu týkající se opatření obecné povahy, podle níž se i soukromá osoba může dovolávat porušení právních norem chránících veřejný zájem, pokud taková porušení zasahují také do její právní sféry.
35. K věcným argumentům uvádí, že tvrzení Ministerstva kultury a osoby zúčastněné, podle nichž prohlášená část areálu představuje „historické jádro“ hřebčína, jsou zavádějící. Podle žalobce je historické jádro totožné s celým kompaktním areálem, jehož výstavba byla dokončena již kolem roku 1908, a to v rozsahu, v jakém bylo zahájeno řízení o jeho prohlášení kulturní památkou. Neprohlášená část areálu proto podle žalobce nesmí být vytržena z celku a nelze ji prezentovat jako druhotnou či nedostatečně hodnotnou.
36. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením, že Ministerstvo kultury nebylo povinno plně reflektovat odborné podklady obstarané v řízení. Podle jeho názoru musí správní orgán odborná vyjádření nejen vzít v potaz, ale také přesvědčivě vysvětlit, proč se od nich případně odchyluje. Pokud Ministerstvo kultury závěry Národního památkového ústavu či dalších odborných orgánů ignorovalo nebo se s nimi nevypořádalo, jedná se podle žalobce o podstatnou procesní vadu.
37. Žalobce rovněž poukazuje na to, že tvrzení osoby zúčastněné o „nejednotnosti“ podkladů neodpovídá obsahu správního spisu. Podle žalobce všechny relevantní odborné materiály v zásadě shodně uvádějí, že památkové hodnoty v intencích § 2 ZPP naplňuje celý areál, včetně navazujících pastvin. Ministerstvo kultury nicméně tuto část areálu z prohlášení vyloučilo, aniž by tento rozpor se závěry odborných institucí srozumitelně vysvětlilo. Žalobce v této souvislosti vyzdvihuje vyjádření Národního památkového ústavu, podle něhož představují právě pastviny neoddelitelnou součást funkčního a historického celku hřebčína.
38. Konečně žalobce odmítá argumentaci osoby zúčastněné, podle které nebylo možné „odůvodnit neexistenci památkových hodnot“ u neprohlášených částí areálu. Podle žalobce takové odůvodnění nejen možné je, ale je v řízení nezbytné, neboť odborné podklady hodnotu těchto částí naopak potvrzují. Pokud se správní orgán rozhodl tyto hodnoty neuznat, musel tento postup přesvědčivě zdůvodnit, což se podle žalobce nestalo.
39. Žalobce dále reaguje na argumentaci osoby zúčastněné týkající se mezi správního uvážení Ministerstva kultury. Uvádí, že osoba zúčastněná nesprávně interpretuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudky č. j. 6 As 357/2020-60 a č. j. 5 As 43/2024-41, z nichž podle ní vyplývá, že Ministerstvo kultury může odborná vyjádření bez dalšího ignorovat. Žalobce namítá, že uvedená judikatura má opačný závěr: v případech, na něž odkazuje osoba zúčastněná, správní orgán odborné podklady respektoval a na jejich základě památkovou ochranu poskytl. V nynějším řízení však ministr kultury závěry odborných stanovisek Národního památkového ústavu i příslušné komise nedůvodně popřel, což podle žalobce představuje extrémní překročení mezi správního uvážení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

40. Žalobce dále uvádí, že osoba zúčastněná pomíjí zásadní procesní pochybení stavebního úřadu Napajedla, který při povolení změny stavby Sýpky nepostupoval podle § 118 odst. 3 stavebního zákona a rozhodnutí neprojednal s dotčenými orgány, přestože věděl, že tento objekt je součástí řízení o prohlášení kulturní památky. Podle žalobce navíc původní společné povolení pozbylo platnosti, protože stavba nebyla zahájena, a všechna navazující rozhodnutí o změně stavby před dokončením jsou proto nicotná. Z toho dovozuje, že závěry ministra kultury o „platném stavebním povolení“ na Sýpce jsou nesprávné.
41. K námitce podjatosti ministra kultury žalobce uvádí, že jeho osobní návštěva areálu proběhla v době probíhajícího prvostupňového řízení a pouze za účasti osoby zúčastněné na řízení, což podle žalobce vyvolává pochybnosti o nestrannosti. Odkaz osoby zúčastněné na judikaturu týkající se běžné obhlídky věci nepovažuje žalobce za přílehavý, neboť v daném případě nešlo o nahodilé seznámení se stavem věci, ale o účelovou návštěvu spojenou s jednáním se zástupci osoby zúčastněné.
42. Za irelevantní považuje žalobce také argumentaci osoby zúčastněné týkající se schůzek s ministrem zemědělství nebo aktivity občanů prostřednictvím petice. Podle žalobce je petiční právo ústavně zaručené a občané nepochybně mohou vyjadřovat zájem na ochraně významného kulturního dědictví.
43. Ve vztahu k proporcionality žalobce odkazuje na svou dřívější argumentaci, kterou již dále nerozvádí, avšak zdůrazňuje, že vzhledem k jedinečnosti areálu Hřebčina Napajedla nemůže být považována za dostatečnou ochranu prostřednictvím městské památkové zóny Napajedla. Podle žalobce MPZ chrání pouze část areálu a její účel i rozsah se zcela míjí s individuální památkovou ochranou podle zákona o státní památkové péči. Argumentace osoby zúčastněné, podle níž je současný rozsah ochrany proporcionální a přiměřený, proto podle žalobce neobstojí.
44. Žalobce rovněž odmítá ekonomické argumenty osoby zúčastněné, které vycházejí z kalkulací společnosti PROHEVEA s.r.o., jež podle žalobce nemají žádný význam pro řízení o prohlášení kulturní památky. Podle žalobce jsou náklady na údržbu neprohlášených částí minimální, zejména proto, že se převážně jedná o nestavební plochy a pastviny, u nichž nelze hovořit o zásadní ekonomické zátěži.
45. Při ústním jednání konaném dne 28. 1. 2026 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích.

III.

Posouzení žaloby s ohledem na žalobní legitimaci žalobce

46. Městský soud v Praze (dále také jen „městský soud“ nebo jen „soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
47. Osmý senát městského soudu uskutečnil dne 16. 10. 2025 šetření na místě samém, aby se tak bezprostředně seznámil s aktuálním stavem hřebčina, jako případného nositele památkových hodnot.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

48. V projednávané věci žalobce vlastní tři pozemky a stavby, které byly napadeným rozhodnutím Ministerstva kultury prohlášeny za kulturní památku. V rozsahu, v němž se napadené rozhodnutí týká těchto žalobcových nemovitostí, tedy rozhodnutí žalovaného vyhovuje jeho vlastní žádosti a práva žalobce neomezuje; naopak v tomto ohledu žalobce dosáhl výsledku, o který v řízení usiloval.

49. Podle § 65 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s

Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

50. Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. zakotvuje základní typ aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Vychází z principu, že žalobu může podat pouze ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Aktivní legitimace se tedy váže především k zásahu do právní sféry žalobce, nikoli k pouhé nespokojenosti s výsledkem řízení nebo k nesouhlasu s tím, jak byly posouzeny zájmy třetích osob.

51. Konstrukce § 65 odst. 1 s. ř. s. je přitom individuální a relativní: žalobce se může dovolávat jen své vlastní právní sféry, nikoli právních poměrů jiných osob nebo obecného veřejného zájmu. Aktivní legitimace je tak dána jen tehdy, pokud podle obsahu výroku i důsledků rozhodnutí došlo k přímému, osobnímu a aktuálnímu zásahu do práv žalobce, typicky zejména v oblasti vlastnických práv, práv z povolení, veřejných subjektivních nároků či povinností.

52. Judikatura navíc dlouhodobě zdůrazňuje, že soud zkoumá existenci aktivní legitimace ve vztahu ke konkrétní části výroku, jejíž přezkum žalobce požaduje. Je tak možné, aby žalobce byl legitimován jen k přezkumu určité části rozhodnutí, nikoli k přezkumu výroku jako celku. Tento přístup je typický zejména u tzv. rozhodnutí *in rem*, jež vyvolávají účinky vůči okruhu osob osobně nevymezenému a vážou se na věc samu.

53. Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. představuje výjimku ze základního pravidla obsaženého v § 65 odst. 1. Umožňuje podat žalobu i tomu, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím dotčen na svých procesních právech, a to za předpokladu, že tato procesní pochybení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

54. Tento typ legitimace má restriktivní povahu, což znamená, že neumožňuje účastníkovi dovolávat se „obecné ochrany zákonnosti“, nezakládá právo žalovat rozhodnutí, které se vůbec nedotýká hmotných práv žalobce, a zejména neupravuje tzv. *actio popularis*.

55. Procesní legitimace podle § 65 odst. 2 představuje nástroj ochrany pouze tehdy, pokud žalobce byl účastníkem řízení před správním orgánem, některé jeho procesní záruky byly porušeny, a toto porušení mohlo reálně ovlivnit výsledek rozhodnutí – tedy právní postavení žalobce vůči předmětu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

56. Jestliže je rozhodnutí svou povahou rozhodnutím *in rem*, přezkum podle § 65 odst. 2 se může vztahovat jen na tu část skutkového a právního posouzení, která se dotýká věci ve vlastnictví nebo právní sféře žalobce. Procesní pochybení týkající se jiných předmětů nebo jiných účastníků se žalobcově právní sféry nedotýkají a nemohou založit jeho legitimaci.
57. Z obou ustanovení plyne, že § 65 odst. 1 zakládá legitimaci v rozsahu, v němž se rozhodnutí hmotně dotýká práv žalobce; § 65 odst. 2 umožňuje přezkum procesních pochybení, ale pouze takových, která se mohla projevit na jeho vlastním právním postavení.
58. V obou případech jde o subjektivní žalobu, jejímž cílem je ochrana individuálních práv, nikoli prosazování veřejného zájmu na jiném rozsahu ochrany či jiné podobě rozhodnutí.
59. K tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005–86, podle kterého: „soudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv...“
60. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je aktivní legitimace založena na tvrzení zkrácení vlastních subjektivních veřejných práv, nikoli na nesouhlasu se způsobem, jak správní orgán naložil s právy a věcmi jiných osob. Část výroku, v níž jiné nemovitosti v areálu kulturní památkou prohlášeny nebyly, však nijak nezasahuje do právní sféry žalobce, neboť se netýká jeho majetku a právní režim jeho vlastnictví ani jeho právní povinnosti tím nejsou jakkoli dotčeny.
61. Z povahy věci jde o rozhodnutí *in rem*, jehož právní účinky se vážou ke konkrétním věcem (nemovitostem), nikoli k osobám. Judikatura správních soudů opakovaně dovodila, že u rozhodnutí *in rem* je aktivní věcná legitimace neoddělitelně spjata s vlastnictvím dotčené věci; účastník nemůže žalobou brojít proti té části rozhodnutí, která se týká věcí, jež mu nepatří. Pokud se určitá část výroku vztahuje pouze k nemovitostem ve vlastnictví jiné osoby, žalobce není oprávněn ji napadat, neboť není subjektem, jehož právní sféra by byla tímto výrokem dotčena.
62. Soud proto uzavírá, že žalobce dle § 65 odst. 1 s. ř. s. nemá aktivní legitimaci domáhat se přezkumu té části výroku, jíž nebyly za kulturní památku prohlášeny jiné nemovitosti v areálu hřebčína, neboť tato část výroku nezasahuje do jeho vlastnického práva ani do žádného jiného jeho veřejného subjektivního práva.
63. Pokud jde o § 65 odst. 2 s. ř. s., procesní legitimace přichází v úvahu pouze tehdy, tvrdí-li žalobce, že byl v řízení dotčen na svých procesních právech, a že tato tvrzená pochybení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve vztahu k jeho vlastní právní sféře. Tato forma legitimace však nezakládá právo domáhat se ochrany cizích věcných práv ani vykonávat obecný dohled nad zákonností památkové ochrany ve vztahu k věcem jiných vlastníků. Procesní námitky žalobce se však váží převážně k posouzení nemovitostí ve vlastnictví osoby zúčastněné; žalobce současně netvrdí, jak by se údajné procesní vady (např. ohledně pastvin, sýpků či jiných staveb) mohly promítnout do jeho vlastního právního postavení, tedy do rozsahu památkové ochrany vztahující se na jeho vlastní pozemky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

64. Soud tedy konstatuje, že žalobce není aktivně legitimován podle § 65 odst. 1 ani odst. 2 s. ř. s. k přezkumu té části napadeného rozhodnutí, která se týká nemovitostí ve vlastnictví jiných osob, jelikož tato část výroku se netýká jeho právní sféry a nemohla ji nijak ovlivnit.
65. Aktivní legitimace žalobce se proto omezuje výlučně na přezkum rozhodnutí ve vztahu k jeho vlastním nemovitostem.

III.I

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

66. Ačkoli žalobce není podle § 65 odst. 1 s. ř. s. aktivně legitimován k přezkumu té části napadeného rozhodnutí, která se týká nemovitostí ve vlastnictví jiných osob, soud se zabýval žalobními námitkami směřujícími k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v rozsahu, který se týká nemovitostí ve vlastnictví žalobce.
67. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by § 76 odst. 1 s. ř. s. zakládal obecnou povinnost soudu přihlížet k tam uvedeným vadám řízení *ex officio* nad rámec dispoziční zásady vyjádřené v § 75 odst. 2 s. ř. s. Rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 2 As 34/2006-73 zdůraznil, že toto ustanovení pouze vymezuje důvody, pro něž lze rozhodnout bez jednání, avšak samo o sobě neukládá soudu povinnost z úřední povinnosti zkoumat všechny vady řízení.
68. V návaznosti na to rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 7 Azs 79/2009-84 uzavřel, že soud může (a musí) přihlídnout z úřední povinnosti pouze k takovým vadám řízení, které mu brání přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. *A contrario*, ke všem ostatním vadám nepřihlíží, nejsou-li žalobcem namítány; jinak by soud překročil meze dispoziční zásady. Výjimku představují pouze důvody nicotnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
69. V projednávané věci žalobce konkrétně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jedná se o námitku směřující proti zákonnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., k níž je – podle výše uvedené judikatury – soud příslušný přihlídnout na základě žalobní námitky.
70. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Institut nepřezkoumatelnosti nelze libovolně rozšiřovat a správní orgán nemá povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017–38). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jestliže se správní orgán nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71), smyslem přezkumu v odvolacím řízení však není stále dokola podrobně opakovat to, co již bylo vyřčeno. Řízení před správním orgánem I. stupně a řízení odvolací (o rozkladu) tvoří jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009 - 99) Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“ (srov. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 46/2014 – 28, či ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 175/2016 – 32). Obdobné pak platí i pro rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, jako ve věci nyní řešené.

71. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, Nejvyšší správní soud shrnuje, že: *„nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) důležitých nedostatků odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou důležitou námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43)“.*
72. Žalobce konkrétně namítá, že rozhodnutí Ministerstva kultury je nesrozumitelné, protože obsahuje úvahy, které nesouvisí s účelem památkové ochrany. Konkrétně odkazuje na pasáž, v níž ministerstvo zmiňuje hypotetické důsledky pro vlastníka (obnovení chovu koní či prodej areálu), přestože samo dodává, že takové úvahy nejsou předmětem památkové péče. Podle žalobce tak ministerstvo rozvádí otázky, které nejsou relevantní, což činí rozhodnutí vnitřně rozporným a nesplňujícím požadavek srozumitelnosti.
73. Dále žalobce tvrdí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se nevypořádává s obsahem podkladů, které si ministerstvo vyžádalo podle zákona, a naopak deklaruje, že mělo „dostatek podkladů“, aniž by vysvětlilo, proč se od jejich závěrů odchyluje. Podle žalobce stanoviska krajského úřadu, městského úřadu i zejména odborné organizace – NPÚ Kroměříž – jednoznačně zdůrazňují hodnotu areálu jako funkčního celku včetně pastvin, a doporučují chránit celý areál, nikoli jen vybrané části. Ministerstvo však podle žalobce závěry NPÚ ani dalších dotčených orgánů skutečně nevyhodnotilo a jejich podstatný obsah v odůvodnění zcela pomíjí, čímž porušilo § 3 ZPP, zásadu materiální pravdy i mezníky volného hodnocení důkazů.
74. Žalobce dále uvádí, že stanoviska NPÚ jsou jako odborného orgánu Ministerstva kultury klíčovým podkladem pro prohlašování věcí za kulturní památku, přičemž jejich závěry jsou v rozporu s výsledkem řízení – tedy prohlášením pouze torza areálu. Tvrdí proto, že ministerstvo své rozhodnutí neopřelo o vlastní přesvědčivou argumentaci, nýbrž pouze uvedlo formální rekapitulaci spisu, aniž by kvalifikovaně vysvětlilo, proč doporučený rozsah ochrany nerespektovalo. Z tohoto důvodu žalobce uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí není úplné, srozumitelné ani přesvědčivé, a nesplňuje požadavky stanovené správním řádem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

75. Soud považuje námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost představuje v judikatuře správních soudů kvalitativní vadu odůvodnění, jež brání tomu, aby soud mohl přezkoumat zákonnost rozhodnutí. Taková vada nastává pouze tehdy, když z odůvodnění není patrné, jakými úvahami se správní orgán řídil, z jakých skutkových zjištění vycházel, jak hodnotil provedené podklady či jakým způsobem dospěl k výslednému závěru. Nepřezkoumatelnost je tedy vadou procesní logiky rozhodnutí, nikoliv vadou spočívající v tom, že účastník řízení má odlišný názor na to, jak měly být podklady zhodnoceny.
76. V projednávané věci jsou důvody rozhodnutí žalovaného formulovány jasně, srozumitelně a vnitřně konzistentně. Žalovaný identifikoval podklady, které měl k dispozici, popsal jejich obsah, rozlišil mezi hodnototvornými a nevýznamnými prvky areálu a vysvětlil, proč považuje za kulturní památku pouze historické jádro hřebčína. Z odůvodnění je patrné, které argumenty považoval za určující, které naopak nepřevzal a z jakého důvodu. Soud proto nemá pochybnost o tom, že skutková zjištění i hodnotící úvahy žalovaného jsou rekonstruovatelné, a že odůvodnění splňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu i požadavky vyplývající z judikatury na přezkoumatelnost.
77. To, že žalobce s právním názorem žalovaného nesouhlasí a dovozuje z týchž podkladů jiné závěry, není projevem nepřezkoumatelnosti, ale pouze odlišnou interpretací materiálu. Nesouhlas s hodnocením podkladů nelze zaměňovat s jejich absencí či nelogickým zpracováním. Správní orgán navíc není povinen přejímat názory všech dotčených orgánů nebo odborných institucí; musí je vyhodnotit, nikoli akceptovat. Žalovaný tuto povinnost splnil a své závěry racionálně odůvodnil. Námitka tak ve skutečnosti směřuje proti správnosti právního posouzení věci, nikoli proti jeho přezkoumatelnosti, a jako taková nemůže obstát.
78. Nad rámec uvedeného městský soud doplňuje, že ani pohledem ustálené judikatury správních soudů (viz výše – body 70 a 71 tohoto rozsudku) nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůraznil, že nepřezkoumatelnost je dána pouze tehdy, pokud z odůvodnění vůbec nelze zjistit, z jakých skutkových okolností správní orgán vycházel a jakými úvahami se řídil. Nejedná se o vadu pouhé polemiky či odlišného názoru účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost je vadou procesní povahy – nikoli vadou nesprávného právního posouzení.
79. Podle judikatury dále platí, že správní orgán není povinen vypořádávat se s každým dílčím argumentem či podkladem samostatně a dopodrobna; postačí, pokud z odůvodnění jako celku plyne, že podklady vyhodnotil, nikoli že je převzal ve shodném znění. Kvalita odůvodnění se neposuzuje podle toho, zda správní orgán převzal argumentaci účastníka nebo dotčeného orgánu, ale podle toho, zda poskytl ucelený, logicky provázaný a soudně kontrolovatelný řetězec úvah. Soud dále připomíná, že Nejvyšší správní soud vyžaduje, aby odůvodnění umožnilo „rekonstruovat myšlenkový postup správního orgánu“, nikoli aby odpovídalo představám účastníka řízení o ideálním rozsahu či stylu odůvodnění.
80. Tomuto standardu napadené rozhodnutí zjevně vyhovuje. Obsahuje identifikaci podkladů, shrnutí skutkových zjištění, jasné vymezení hodnototvorných prvků areálu a přesvědčivé odůvodnění, proč byla ochrana vztáhnuta pouze na historické jádro hřebčína. Skutečnost, že žalobce dovozuje z týchž podkladů odlišné závěry, není znakem nepřezkoumatelnosti, ale odlišnou interpretací, která spadá do roviny polemiky s věcným posouzením. Taková

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

polemika však nemůže nahradit kvalifikované tvrzení o nesrozumitelnosti nebo vnitřní rozpornosti rozhodnutí. Napadené rozhodnutí proto nepřezkoumatelností netrpí.

III. II

Vady řízení

81. Městský soud dále přezkoumal tvrzené procesní vady řízení. Tyto námitky totiž uplatněné žalobcem potenciálně spadají pod § 65 odst. 2 s. ř. s., který umožňuje přezkum tvrzeného zásahu do procesních práv bez ohledu na to, zda výrok rozhodnutí dopadá na hmotněprávní postavení žalobce - ovšem pouze tehdy, pokud by tvrzená procesní pochybení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve vztahu k jeho vlastní právní sféře
82. Soud neshledal námitku porušení práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí důvodnou. Podle § 36 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen dát účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, avšak tato povinnost se vztahuje pouze na „podklady rozhodnutí“ v materiálním smyslu. Judikatura správních soudů přitom opakovaně zdůrazňuje, že ne všechny písemnosti založené ve spise mají povahu podkladů, k nimž se musí účastník vyjadřovat. Zejména zápis rozkladové komise není podkladem rozhodnutí, ale pouze interním stanoviskem sloužícím jako pomůcka pro rozhodujícího ministra (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, č. j. 5 Af 51/2013-44 a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2013, č. j. 7 A 85/2011-123). Takový dokument tudíž nezakládá povinnost správního orgánu zpřístupnit jej účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí.
83. Totéž platí pro vyjádření jiné osoby zúčastněné řízení, která nejsou novým skutkovým podkladem ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, ale představují toliko procesní stanovisko účastníka. Nejvyšší správní soud v obdobné věci výslovně uzavřel, že účastník řízení nemá subjektivní právo vyjadřovat se ke každému podání ostatních účastníků, pokud tato podání neobsahují nové skutkové okolnosti, které mají být zohledněny jako podklad rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 143/2020-36). Ministerstvo v projednávané věci o žádné nové skutkové okolnosti své závěry neopřelo; rozhodnutí spočívá na podkladech shromážděných v řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim již v rámci rozkladového řízení.
84. Za této situace skutečnost, že žalobce nebyl seznámen se zápisem rozkladové komise či s procesními vyjádřeními jiné osoby, nepředstavuje porušení jeho procesních práv. Tyto písemnosti nejsou podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a jejich nezpřístupnění tak nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Závěr o porušení práva na spravedlivý proces proto nemůže obstát a námitka je nedůvodná.
85. K námitce porušení práv žalobce – porušení principu nestrannosti a pochybnosti o nepodjatosti žalovaného (ministra kultury) soud konstatuje následující:
86. Z obsahu správního spisu ani z žalobních tvrzení nevyplývá, že by návštěva ministra kultury v areálu hřebčína představovala procesní úkon správního orgánu, k němuž by se podle § 4 odst. 3 správního řádu vyžadovala účast žalobce. Šlo o neformální a informativní obhlídku, která sama o sobě nesměřovala k provedení důkazu, ke zjišťování skutkového stavu ani k úkonu majícímu právní účinky v řízení. Judikatura Nejvyššího správního soudu výslovně uvádí, že účast u neprocesních úkonů správního orgánu se nevyžaduje, neboť nejde o úkony podle správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

87. Je-li úkon čistě organizační či informativní a není-li jím zasahováno do procesních práv účastníků, nejde o postup, u něhož by museli být účastníci přítomni. Žalobce ostatně netvrdí, že by ministr na místě prováděl dokazování, činil závěry k věci nebo přijímal podklady, které by se později staly obsahem rozhodnutí.
88. Námitka, že ministr porušil zásadu dvojinstančnosti, neobstojí. Správní řízení se posuzuje jako jeden celek, v němž ministr jako odvolací orgán není vyloučen z předchozích informativních aktivit - rozhodné je, zda později zachoval svoji roli odvolací instance. Judikatura přitom připouští, že odvolací orgán může mít o věci povědomí již před zahájením rozkladového řízení; zásada dvojinstančnosti je porušena pouze tehdy, pokud by se odvolací orgán fakticky podílel na rozhodování v prvním stupni, což v tomto případě nebylo prokázáno.
89. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že by ministr ovlivňoval prvostupňové rozhodnutí nebo do něj zasahoval. Samotná jeho přítomnost v areálu, bez dalšího, takový závěr neumožňuje.
90. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je úřední osoba vyloučena tehdy, lze-li důvodně předpokládat její zájem na výsledku řízení. Judikatura Nejvyššího správního soudu požaduje pro závěr o podjatosti konkrétní a ověřitelné skutečnosti, nikoli spekulativní domněnky nebo okolnosti vyplývající z politické či společenské funkce osoby (srov. například rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, č. j. 8 A 8/2023-83, který řešil velmi podobnou situaci návštěvy ministra v průběhu řízení).
91. Ministr kultury jako člen vlády se z povahy své funkce účastní celé řady oficiálních i neformálních návštěv, jejichž předmětem mohou být i objekty, o jejichž památkové ochraně se vede veřejná diskuse. Tyto aktivity samy o sobě nezakládají důvodné pochybnosti o podjatosti, neboť nejde o osobní ani majetkový vztah k věci či účastníkům, ani o jinou charakteristickou situaci, která by mohla vést k zvýhodnění konkrétního účastníka.
92. Žalobce nicméně konkrétní tvrzení neuvedl: netvrdí ani nikterak nedokládá, že ministr od osoby zúčastněné získal informace, které by se staly podkladem rozhodnutí, že ovlivnil správní orgán, či že by měl osobní zájem na výsledku řízení. Veškeré jeho argumenty jsou hypotetické a spekulativní, založené výhradně na samotné existenci návštěvy.
93. Úprava veřejného příspěvku ministra na sociálních sítích není právně relevantní okolností. Nejde o procesní úkon, nejde o podklad rozhodnutí a nejde ani o okolnost svědčící o tom, že by ministr získal jednostranné, neveřejné či vlivové informace. V žádném směru to neosvětluje vztah ministra k věci nebo účastníkům řízení ve smyslu § 14 správního řádu. Žalobce ani netvrdí, že by tyto změny v příspěvku měly věcnou souvislost s rozhodnutím, spíše pouze upozorňuje na nesoulad v prezentaci obsahu příspěvku — to však není právně relevantní.
94. Z odůvodnění rozhodnutí ministra vyplývá, že se námitkou podjatosti zabýval a vysvětlil, že návštěva byla informativního charakteru a nebyla procesním úkonem.
95. Soud uzavírá, že samotná návštěva ministra v areálu hřebčína, ani skutečnost, že při ní byl přítomen jeden z účastníků, nezakládají důvodné pochybnosti o jeho nepodjatosti, neboť nejde o okolnosti uvedené v § 14 správního řádu a žalobce neprokázal žádný reálný zájem ministra na výsledku řízení ani ovlivnění průběhu správního řízení. Nešlo o procesní úkon, u něhož by účastník musel být přizván, a rovněž zásada dvojinstančnosti porušena nebyla. Námitka je proto nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

96. Soud k bodům III.I. a III.II. tohoto rozsudku uzavírá, že pokud by některá z posuzovaných procesních námitek obstála - tj. námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, námitka porušení procesních práv žalobce (zejména práva vyjádřit se k podkladům) nebo námitka vzbuzující důvodné pochybnosti o nepodjatosti rozhodující osoby - šlo by o vadu takové intenzity, která by podle ustálené judikatury správních soudů nutně vedla ke zrušení správního rozhodnutí, protože by představovala zásah do záruk spravedlivého procesu a současně by bránila soudnímu přezkumu věci v meritu. Správní soudnictví dlouhodobě akcentuje, že nepřezkoumatelnost je kvalifikovanou procesní vadou, nikoli pouhým nesouhlasem s právním posouzením; že nerespektování procesních práv účastníka může založit nezákonnost řízení jako celku; a že pochybnost o nepodjatosti úřední osoby je důvodem k jejímu vyloučení a činí správní akt nepřijatelné zatíženým procesní vadou.
97. V projednávané věci však soud dospěl k závěru, že žádná z těchto vad dána není. Rozhodnutí žalovaného je srozumitelné, logicky vystavěné a přezkoumatelné, neboť z něj lze jasně rekonstruovat skutková zjištění i úvahy správního orgánu. Procesní práva žalobce nebyla porušena, protože žalovaný nevyužil žádné nové podklady, k nimž by se žalobce nemohl vyjádřit, a dokumenty, na něž žalobce poukazuje (zápis rozkladové komise a vyjádření jiné osoby), nejsou podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Soud neshledal ani žádné skutečnosti, které by zakládaly reálnou, konkrétní a odůvodněnou pochybnost o nepodjatosti ministra; samotná neformální návštěva místa samého takový závěr neumožňuje. Z výše uvedených důvodů nejsou procesní námitky žalobce způsobilé založit nezákonnost napadeného rozhodnutí, a soud je proto jako nedůvodné odmítá.

III.III.

Věcný přezkum

98. Městský soud se zabýval tím, zda lze na základě podané žaloby přezkoumat meritorně zákonost napadeného rozhodnutí za situace, kdy žalobce vlastní tři pozemky a stavby, které byly napadeným rozhodnutím prohlášeny za kulturní památku, tedy v rozsahu, který odpovídá jeho žádosti. Napadá však tu část rozhodnutí, jíž jiné nemovitosti v areálu hřebčína za kulturní památku prohlášeny nebyly. Tato část výroku se netýká nemovitostí ve vlastnictví žalobce a nijak nemění jeho právní postavení.
99. Žalobce se nemůže s úspěchem domáhat zrušení nezákonného rozhodnutí bez ohledu na to, zda tímto aktem byl zasažen ve svém subjektivním oprávnění.
100. Pouhý nesouhlas žalobce s koncepcí památkové ochrany, resp. s tím, že celý areál nebyl prohlášen za kulturní památku, nezakládá aktivní legitimaci. Judikatura Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že žalobce musí tvrdit přímý zásah do své právní sféry, nikoli pouze obecný zájem na ochraně kulturního dědictví. Soud proto uzavírá, že žalobce není aktivně legitimován k tomu, aby se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká nemovitostí, které nejsou v jeho vlastnictví. Z tohoto důvodu soud žalobu v této části zamítl jako nedůvodnou.
101. V související věci týkající se téhož rozhodnutí vedené pod sp. zn. 8A 52/2025, městský soud dospěl k závěru, že žalovaný přistoupil k selektivnímu vymezení kulturní památky tak, aby chráněny byly pouze ty prvky, které jsou skutečnými nositeli kulturně-historické, funkční a architektonické hodnoty areálu. Do prohlášeného souboru zahrnul jen autentické a hodnototvorné stavební části a navazující pozemky tvořící funkční celek historického hřebčína, zatímco novodobé, nahodilé či z památkového hlediska nevýznamné konstrukce

výslovně vyloučil. Tím naplnil požadavek, aby rozsah památkové ochrany nepřesahoval míru nezbytnou k zachování podstaty a smyslu chráněných hodnot. Postup správního orgánu je přiměřený, racionální a odpovídá kritériím § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči i dlouhodobě ustálenému chápání památkové ochrany jako ochrany autentického historického celku, nikoliv všech staveb v areálu bez rozlišení jejich hodnoty.

102. Ve vztahu k přezkoumávané žalobě městský soud shrnuje, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je aktivní legitimace založena tvrzením žalobce, že rozhodnutím správního orgánu byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Toto ustanovení chrání výlučně individuální právní sféru žalobce, přičemž zásahem do práv žalobce může být pouze taková část výroku, která se přímo vztahuje k jeho vlastnickému právu či jinému jeho veřejnému subjektivnímu právu. V projednávané věci žalobce vlastní tři pozemky a stavby, které byly napadeným rozhodnutím prohlášeny za kulturní památku, tedy v rozsahu, který odpovídá jeho vlastní žádosti. V tomto rozsahu žalobce ničeho nenamítá a ani netvrdí žádné zkrácení svých práv.
103. Naopak ta část výroku, kterou jiné nemovitosti v areálu hřebčína za kulturní památku prohlášeny nebyly, dopadá výlučně na právní poměry osoby zúčastněné a ostatních vlastníků. Tento výrok nemění právní režim žalobcova majetku, nezakládá mu žádné povinnosti ani jej žádného oprávnění nezabavuje. Rozhodnutí Ministerstva kultury je přitom rozhodnutím *in rem*, jehož účinky se vztahují k samotným věcem, nikoli k osobám. Judikatura správních soudů setrvale dovozuje, že u rozhodnutí *in rem* je aktivní legitimace k podání žaloby neoddelitelně spjata s vlastnictvím té věci, která byla správním rozhodnutím dotčena. Jinými slovy, žalobce se může domáhat přezkumu jen ve vztahu k těm nemovitostem, které sám vlastní, nikoli k těm, které jsou ve vlastnictví jiné osoby.
104. Soud proto uzavírá, že žalobce není aktivně legitimován podle § 65 odst. 1 s. ř. s. brojit proti té části napadeného rozhodnutí, jejímž prostřednictvím Ministerstvo kultury neprohlásilo za kulturní památku nemovitosti, které nejsou v jeho vlastnictví. Žalobce se tak v podstatě domáhá prosazení veřejného zájmu na širší památkové ochraně areálu hřebčína, což však správní soudnictví ve formě *actio popularis* nepřipouští.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

105. Žalobce není aktivně legitimován k meritornímu přezkumu té části napadeného rozhodnutí, která se týká nemovitostí ve vlastnictví jiných osob, neboť rozhodnutí o prohlášení věcí za kulturní památku je rozhodnutím *in rem* a aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. se váže výlučně na zásah do právní sféry žalobce samotného; domáhá-li se žalobce rozšíření památkové ochrany na cizí nemovitosti, jedná se o nepřipustnou *actio popularis*.
106. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem jsou zčásti nepřipustné a zčásti nedůvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
107. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. leden 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.